

Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG

Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.

Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug

Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 36, Oberägeri, 1 Septembrie 1940 anul 6

Cuvântul săptămânii: Ceea ce ne dă Domnul în cămăruța singuratică nu este numai pentru cămăruță, ar trebui să scoatem (ce primim) și să lăsăm să devină o binecuvântare și pentru alții.
Amalie Sieveking.

„Urmează-Mă! „

(Luca 5:27 și 28.)

Ce a văzut Hristos la Matei.

Evanghelistul spune acest incident ca pe ceva de la sine înțeles și complet firesc, care se întâmplă în fiecare zi. Domnul Isus a venit într-o cetate numită Capernaum. Era mult trafic pe drum. Caravanele s-au mutat de la est la vest și de la vest la est. Atunci Domnul Isus l-a văzut pe Levi stând la vamă. El i-a spus: *Urmează-mă*. Fără să răspundă nici măcar un cuvânt, acest vameș s-a ridicat, a lăsat totul în urmă și l-a urmat pe Domnul.

Oricât de simplu a fost acest eveniment, a părut dramatic. Este bine să înțelegem sensul mai profund al acestei întâmplări pentru a înțelege că același lucru se poate întâmpla și astăzi. Ce personalitate puternică trebuie să fi avut Hristos, căci cuvintele Sale au făcut o impresie atât de decisivă asupra acestor persoane! Ce secret se ascunde în spatele acestor 2 cuvinte mici: *Urmează-Mă*. Crezi că ar putea schimba complet pe acest Levi într-o clipă?

Dacă ai urmărit oamenii pe străzile din Canernaum puțin mai târziu, ai auzi cu siguranță cum s-a schimbat conversația lor din cauza acestui eveniment. Toți cei care l-au cunoscut pe Levi nu puteau să-i înțeleagă decizia lui finală.

Acest Levi, numit și Matei, a fost văzut pretutindeni ca o persoană sobră și lucidă în viață și acum era luat prin surprindere. Cum a fost posibil ca să fie prins de Isus atât de ușor?

Secretele de personalitate, darurile ascunse, posibilitățile imposibile și surprizele au lucrat împreună în acest moment decisiv.

Matei ar fi fost probabil ultima persoană, care s-ar fi considerat a fi ucenic al Domnului Isus. Era evreu. Și până astăzi este greu ca un evreu să devină creștin.

Matei era considerat un trădător printre oamenii lui, se ocupa cu colectarea impozitelor și era printre cei mai răi oameni la acea vreme. Au vrut doar să câștige bani mulți cu orice preț. A folosit toate mijloacele și ocaziile pentru a se îmbogăți.

Ei-vameșii au slujit guvernului roman, care conducea Palestina la acea vreme. Taxele pe care le percepea Roma trebuiau să fie colectate de acești vameși. Erau obligați să plătească o anumită sumă către stat. Dar, de obicei, ei cereau mult mai mult de la oameni și lăseau surplusul să curgă în propriile buzunare.

Evreii i-au văzut pe acești vameși ca trădători ai poporului. Pentru că impozitele le aminteau involuntar de subjugarea lor. Acest Levi era o persoană disprețuită de toți din jurul lui.

El era din grupul de oameni fără Dumnezeu, nu ținea legea și nu participa la slujbele bisericesti și nu se număra printre așa-ziii oameni evlavioși. Cine s-ar fi așteptat ca acest Matei fără Dumnezeu să devină vreodată un ucenic al lui Isus?

Există încă mulți astfel de oameni astăzi, care și-au aruncat întregul creștinism peste bord. Ei nu vor sa mai știe nimic despre Dumnezeu, ca și acest vameș.

Dar lucrul minunat la Matei a fost că Hristos a privit mai adânc. Scrie în textul nostru: El l-a văzut pe acest vameș. Domnul Isus l-a privit cu ochi diferiți decât l-au văzut toți ceilalți și a recunoscut că Matei a fost o persoană care a căutat ceea ce nu a găsit.

Matei a vrut să facă bani și să devină bogat. Și asta făcea mereu, pentru căci nu știa nimic mai bun. El a văzut că strângerea de bani și înșelarea altora este cea mai bună metodă de a stăpâni viața.

Dar, pe de altă parte, acest Matei nu era un ipocrit, ci un om sincer. Oricât de ciudat ar suna această afirmație, este totuși corectă. A luat viața așa cum era și a vrut să profite la-maximum de ea. Prin urmare, acum el nu și-a ascuns slăbiciunile. Nu voia să pară evlavios ca fariseii, a căror purtare dovedea contrariul.

Acest collector de taxe era de fapt ca fiul risipitor. Așa cum a vrut, nu a mai rămas în casa tatălui său, ci a fugit să-și trăiască viața departe de Dumnezeu. Dar într-o țară străină nu a găsit ceea ce-și dorea atât de mult.

Nu era mulțumit de viața anterioară. Căuta cu dor ceva mai bun.

Câți oameni urmează și azi pe același drum! Ei cred ca au găsit ceea ce trebuie și apoi, mai devreme sau mai târziu, trebuie să descopere că au greșit.

Nu avem dreptul să judecăm astfel de oameni și să-i privim cu dispreț. Dimpotrivă, avem mai multe motive ca noi să ne găsim vinovați. Pentru că noi, în calitate de credincioși, deseori nu am arătat ceea ce se așteptă de la-noi. Așadar, s-ar putea ca noi să fi fost cauza prin care unii care căutau sinceri s-au rătăcit.

Este posibil ca acest Matei să fi avut un tată, care a fost unul dintre farisei. Poate că a fost un om evlavios în sensul rău, care părea respingător celor din jur.

Câți creștini sunt și astăzi a căror evlavie face altora o impresie neplăcută și urâtă! Atunci cei care caută sincer, se îndepărtează cu dispreț și nu doresc nimic de-a face cu astfel de oameni.

Domnul Isus a privit atât de adânc în inima acestui vameș și a descoperit și mai mult. A observat că el nu o era mulțumit cu viața de afaceri. Acum se săturase de toată răutatea și înșelăciunea.

Mulți știu momente din viața lor, când se simt dezgustați de felul în care au umblat până acum. Atunci tânjesc după o viață pură, nobilă. Vor să privească toată lumea sincer și liber în față. Este un loc grozav să te simți rușinat și să te privești ca un ticălos.

Acest dor pentru o viață diferită, mai bună, este în noi toți. Că atunci când l-am găsit, am vrea să fim înțelegători față cei care-au căutat până acum în zadar și să fim călăuzitori către Domnul pentru ei.

Acesta este marele izvor de mângâiere și putere în frica vieții creștine, că putem avea și acum această experiență cu Isus, pe care au avut-o primii creștini cu El. Nu putem să ne apucăm de Hristos. Dar Hristos ne prinde. Acesta este pacea adâncă din fundul sufletului nostru, în timp ce suprafața este agitată de furtună. Aceasta este ancora solidă care duce în sanctuarul ceresc.

D.K. Heim.

Secretul Martorului Puternic.

1 Regi 17:1 *Și Ilie Tișbitul, unul dintre cetățenii Galaadului, i-a zis lui Ahab: "După cum zice Domnul Dumnezeu lui Israel, înaintea căruia stau eu, nu va fi nici rouă, nici ploaie în acești ani, pentru că eu spun.*

Există oameni care posedă arta elocvenței într-un grad înalt, și totuși cuvintele lor nu fac impresie. Cu toate acestea există și alții a care nu au nicio urmă de abilități oratorice strălucite și totuși cuvintele lor se lipesc ca pionezele și cuiele. De ce asta? Cu Ilie putem afla secretul autorității ca martor. Cuvântul lui s-a răspândit cu putere, deși era foarte simplu și fără nici o înflorire oratorică! Ilie avea un lucru: avea o certitudine de necontestat, dincolo de orice îndoială, despre ceea ce proclama. A venit cu unul...

Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—
Bestellungen, Anfragen richte man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug
Telephon: Oberägeri Nr. 4 53 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 36 Oberägeri, den 1. September 1940 6. Jahrgang

Wochenspruch: Was der Herr uns gibt im einsamen Kämmerlein, das ist ja nicht allein fürs Kämmerlein bestimmt, wir sollen's hinausnehmen, und es einen Segen werden lassen auch für andere. Amalie Sieveking.

„Folge mir nach!“

(Luk. 5, 27 und 28.)

Was Christus in Matthäus sah.

Der Evangelist erzählt diese Begebenheit als etwas Selbstverständliches und ganz Natürliches, was alle Tage geschieht.

Der Herr Jesus kam in eine Stadt, Kapernaum genannt. Viel Verkehr spielte sich auf der Straße ab. Karawanen zogen von Osten nach Westen und von Westen nach Osten. Da sah der Herr Jesus Levi am Zoll sitzen. Er sprach zu ihm: »Folge mir nach!« Ohne ein einziges Wort zu erwidern, stand dieser Zöllner auf, ließ alles liegen und folgte dem Herrn nach.

So einfach dieses Ereignis war, so dramatisch wirkte es. Es ist gut, wenn wir den tieferen Sinn dieser Geschichte begreifen, um verstehen zu lernen, daß dasselbe auch heute noch geschehen kann.

Welch eine starke Persönlichkeit muß Christus gewesen sein, daß Seine Worte solch einen ausschlaggebenden Eindruck auf diesen Menschen machten! Was für ein Geheimnis lag hinter diesen drei kleinen Worten: »Folge mir nach«, daß sie diesen Levi in einem Nu völlig umändern konnten?

Wenn man ein wenig später die Leute in den Straßen von Kapernaum beobachtete, hörte man sicher, wie sie in ihrem Gespräche sich veränderten über dieses Geschehen. Alle die, welche Levi kannten, konnten seinen plötzlichen Entschluß nicht verstehen.

Dieser Levi, auch Matthäus genannt, galt überall als ein Mensch, der nüchtern und sachlich im Leben stand und sich nicht so schnell überrumpeln ließ. Wie war es nur möglich, daß er sich so ohne weiteres von Jesus fangen ließ?

Geheimnisse der Persönlichkeit, verborgene Sehnsucht, ungeahnte Lebensmöglichkeiten und Ueberraschungen wirkten in diesem entscheidenden Moment zusammen.

Matthäus wäre wohl der letzte Mensch gewesen, von dem man dachte, daß er ein Jünger des Herrn Jesu werden könnte. Er war ein Jude. Und bis zum heutigen Tage findet man es schwer, aus einem Juden einen echten Christen zu machen.

Unter seinem Volke wurde Matthäus als ein Verräter betrachtet. Er gehörte zu den Zöllnern und diese hielt man in der damaligen Zeit für die schlechtesten Menschen. Sie waren nur darauf aus, um jeden Preis viel Geld zu gewinnen. Alle Mittel und Gelegenheiten benützten sie, um sich zu bereichern.

Sie standen im Dienste der römischen Regierung, die damals Palästina beherrschte. Die Steuern, die Rom erhob, mußten von diesen Zöllnern eingetrieben werden. Eine bestimmte Summe hatten sie pflichtmäßig an den Staat abzugeben. Aber meist verlangten sie vom Volke viel mehr und ließen das Ueberzählige in ihre eigene Tasche fließen.

Die Juden sahen in diesen Zöllnern Volksverräter. Denn die Steuern erinnerten sie unwillkürlich an die Tatsache ihrer Unterjochung. Solch ein allgemein verachteter Mensch war auch dieser Levi.

Man rechnete ihn aber auch zu der Schar der Gottlosen, die sich nicht um das Gesetz kümmerten und die religiösen Vorschriften nicht einhielten. Sie besuchten keine Gottesdienste und gehörten nicht zu den sog. frommen Leuten. Wer hätte es daher erwartet, daß dieser gottlose Matthäus jemals ein Jünger Jesu werden könnte?

Es gibt auch heute noch viele solcher Menschen, die ihr ganzes Christentum über Bord geworfen haben. Sie wollen nichts mehr von Gott wissen wie jener Zöllner.

Aber das Wunderbare war damals bei Matthäus schon, daß Christus tiefer schaute. Es heißt in unserem Texte: »Und Er sah diesen Zöllner.« Der Herr Jesus betrachtete diesen Menschen mit ganz anderen Augen als alle anderen es taten. Er durchschaute ihn und erkannte, daß Matthäus ein Mensch war, der das suchte, was er doch nicht fand.

Dieser Mensch strebte darnach, Geld zu verdienen und reich zu werden. Aber letzten Endes tat er es aus dem Grunde, weil er nichts Besseres wußte. Er sah im Auspressen und Beschwindeln der anderen die günstigste Möglichkeit, um das Leben zu meistern.

Aber andererseits war dieser Matthäus kein Heuchler, sondern ein aufrichtiger Mensch. So sonderbar diese Behauptung klingen mag, so hat sie doch ihre Richtigkeit. Er nahm das Leben so, wie es eben war und wollte das Bestmögliche daraus profitieren. Er machte daher aus seiner Gottlosigkeit gar keinen Hehl. Er wollte nicht fromm scheinen wie die Pharisäer, deren Wandel jedoch das Gegenteil bewies.

Dieser Zöllner glich eigentlich dem verlorenen Sohn. Wie jener wollte er nicht mehr im Vaterhaus bleiben, sondern lief davon, um in der Gottesferne sein Leben zu führen. Aber in der Fremde fand er nicht, was er so verlangend suchte.

Er war nicht zufrieden mit seinem bisherigen Leben. Voller Sehnsucht sah er nach etwas Besserem aus.

Wieviele Menschen gehen auch heute noch denselben Weg! Sie meinen, das Richtige gefunden zu haben und müssen dann doch früher oder später entdecken, daß sie sich getäuscht haben.

Wir haben kein Recht, solche Menschen zu verurteilen und von oben herab zu betrachten. Sondern im Gegenteil, wir haben eher Grund, uns selbst schuldig zu sprechen. Denn wir als Gläubige stellten sicher oftmals nicht das dar, was man von uns erwartete. So sind wir vielleicht die Ursache gewesen, daß manche, die aufrichtig suchten, irre gegangen sind.

Es kann sein, daß dieser Matthäus einen Vater hatte, der zu den Pharisäern gehörte. Vielleicht war dieser ein frommer Mann vom schlechten Typus dieser Art, der auf seine Umgebung abstoßend wirkte.

Wieviele Christen gibt es auch heutzutage, deren Frömmigkeit unangenehm und häßlich andere beeindruckt! Dann wenden sich die ehrlich Suchenden verachtend ab und wollen mit solch einem Leben nichts zu tun haben.

Der Herr Jesus schaute so tief in das Herz dieses Zöllners hinein, daß Er darin noch mehr entdeckte. Er merkte, daß dieser Mensch auch mit seinem Geschäftsleben nicht zufrieden war. Er hatte nun genug von all der Gemeinheit und Betrügerei.

Jeder Mensch kennt solche Augenblicke in seinem Leben, wo er einen Ekel bekommt vor seinem bisherigen Wandel. Dann sehnt man sich nach einem reinen, edlen Leben. Man möchte allen Menschen ehrlich und frei ins Gesicht sehen können. Es ist schrecklich, sich schämen und als einen Schuft betrachten zu müssen.

Diese Sehnsucht nach einem anderen, besseren Leben steckt in uns allen. Daß wir doch dann, wenn wir es gefunden haben, Verständnis zeigen möchten für die, die bisher noch vergeblich suchten, und ihnen ein Wegweiser zum HErrn hin wären.

D. Cornilescu.

»Das ist die große Trost- und Kraftquelle in der Angst des Christenlebens, daß wir heute noch dieselbe Erfahrung mit Jesus machen dürfen, die die ersten Christen mit Ihm gemacht haben. Wir können Christus nicht ergreifen. Aber Christus ergreift uns. Das ist der tiefe Friede im Meeresgrund unserer Seele, während die Oberfläche vom Sturm bewegt wird. Das ist der feste Anker, der hineingeht ins himmlische Heiligum.«

D. K. Heim.

Das Geheimnis des machtvollen Zeugnisses.

1. Kön. 17, 1: Und es sprach Elia, der Thisbiter, aus den Bürgern Gileads, zu Ahab: So wahr der Herr, der Gott Israels, lebt, vor dem ich stehe, es soll diese Jahre weder Tau noch Regen kommen, ich sage es denn.

Es gibt Menschen, welche die Kunst der Beredsamkeit in hohem Maße besitzen, und doch macht ihr Wort keinen Eindruck. Wiederum gibt es andere, die keine Spur von glänzender Rednergabe haben, und doch haften ihre Worte wie Spieße und Nägel. Woran liegt dies? Bei Elia können wir das Geheimnis der Vollmacht im Zeugen erfahren. Sein Wort drang mit Macht durch, obgleich es nur ganz einfach und ohne jedes rednerische Beiwerk war. Aber eins hatte Elia: Er hatte eine unumstößliche, über jeden Zweifel erhabene Gewißheit von dem, was er verkündigte. Er kam mit einer